

Парасолька

Наталка Малетич

Одного похмурого ранку мама будила Марка, а йому так не хотілося вставати! Він розплющив одне око, побачив, що надворі йде дощ.

— Не хочу до школи, дощ падає...

— А я хочу, — раптом почув Марко чийсь тихенький голосочок. — Я люблю дощ.

— Ти хто?!

— Я — парасолька. І мені вже набридло сидіти в шафі...

Марко розплющив уже обидва ока, миттю зіскочив з ліжка й витягнув із шафи свою синю парасольку. Кольорові автомобільчики на ній ніби чекали, щоб кудись поїхати.

— Збирайся швидше, хочу під дощ! — наказала парасолька.

— Ти вмієш розмовляти... — вражений Марко відразу почав одягатися.

Дощ лив як з відра. Хлопчик у своїх яскраво-синіх ґумаках чалапав за мамою й тихенько розмовляв з парасолькою:

— А чому ти так любиш дощ?

— Бо він схожий на музику. Послухай, як стукають краплі по *рiнвах**1 та підвіконнях, подивися, якими чудесними бульбашками скачуть по калюжах. І найголовніше: без мене ти змок би до нитки, — пояснила парасолька. — Ти можеш застудитися, а я ні. Тому мені подобається тебе оберігати.

У школі Марко розклав парасольку сохнути в кутку класу, серед інших парасольок.

«Цікаво, чи й вони такі ж чарівні, як моя?» — подумав хлопчик і побіг до друзів. ро ранкову пригоду він не розповідав нікому. Хто б повірив, що парасолька розмовляє?

Увечері, коли Марко йшов із татом додому, вітер раз у раз намагався видерти парасольку з рук.

— Тепер я тебе захищаю, — прошепотів Марко.

Та хоч як міцно хлопчик тримав парасольку, вітер таки висмикнув її з рук і поніс вулицею. Парасолька пролетіла кілька метрів, шубовснула в калюжу і загойдалася на хвильках. Вона була мов кораблик — зі щоглою, але без вітрил.

— Важкий у тебе видався день, — співчутливо говорив хлопчик, миючи під душем кольорові автомобілі на синій тканині.

— Зате я нині політала і поплавала, — задоволено промовила парасолька. — Мені так сподобалося!

— І мені дуже сподобалося йти з тобою до школи, — усміхнувся Марко.

**1 Рінва — труба або жолоб для стікання води.*